

РЕШЕНИЕ

№ 1500

гр. София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.07.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3422** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на О. П. Л., [дата на раждане] в [населено място], Н., срещу Решение № 1290/26.02.2019г. на председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което ѝ е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Въведени са оплаквания за незаконосъобразност на акта и за издаването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменителни основания чл.146, т.3 и 4 АПК. Тяхното осъществяване е мотивирано с пропуск на административния орган да изясни фактическата обстановка по случая на търсещата закрила и да направи задълбочен анализ на заявените факти. Семейството на О. П. Л. дало жертви на терористичната атака на групировката „Б. Х.“ – при бягство от нападението са убити две от децата ѝ и баща ѝ. Позовава се на това, че в Н. има вътрешен конфликт, който взема безогледно случайни жертви. Държавната власт не може да се справи със ситуацията и да я защитят срещу атентатори на групировката "Б. Х.", също така за нея има реална опасност да стане случайна жертва на атентат или престрелка. Справката за Н., на която се позовава административният орган, предхождала решението с три месеца и не съдържала актуална информация, каквато е иначе налична в общодостъпни източници.

Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от адв. В., е за отмяна на акта и за връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по

прилагането на закона. В хода на устните състезания пълномощникът на О. П. Л. подчертава, че административният орган не е изследвал при евентуално връщане в страната на произход съществуват ли зони на сигурност. Счита, че са изпълнени и условията на чл.8 от ЗУБ, жалбоподателката и семейството ѝ са преследвани поради своята раса, религия, националност и политическите си убеждения. Видно от представената справка в Н. има етнически конфликти, трудно би било презаселването в друга част на страната, предвид психическите травми от преследване, а и самият ответник не оспорвал това обстоятелство.

Ответникът – председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт И., оспорва жалбата, иска съдът да я отхвърли акто неоснователна и да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно .

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба от 26.11.2018г. от О. П. Л. до ДАБ за предоставяне на международна закрила. Същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че тя е гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., етническа принадлежност – ишан, омъжена, религиозна принадлежност – католик, търговец със средно образование, владееща ишан и английски език.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Лицето е запознато срещу подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, заедно и със списък на организации, работещи с бежанци и чужденци.

С писмо рег. № М 13214/ 28.12.2018г. съгласно чл.41, ал.1, т.1 ЗДАНС е уведомена ДАБ, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С. към ДАБ - МС с вх. № РД09 1753/ 26.11.2018г. като О. П. Л. да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Интервю с жалбоподателката е проведено на 07.01.2019г. След като потвърждава данните от регистрационния лист, тя разказва, че преди да напусне Н., е живяла в [населено място], област Б.. Мястото, където живеели, било нападнато от Б. Х. на 23.09.2018г., хвърляли бомби, дошли и военни, много хора загинали. Тяхната къща и всичко било разрушено, същият ден избягала с мъжа си и дъщеря си Ф., на 14г. Баща ѝ починал тогава, в резултат от това нападение. Имало и други нападения, но не били в техния район, в техния квартал било първото. Нападателят не били крадци, целта им била да убиват. Не знае дали сега продължават нападенията. Имала три деца, две деца починали. Била бременна, когато бягала, при бягството паднала и заради това в болницата загубила детето, била на седем месеца. и се скрили при преподобния отец, с чието съдействие се снабдили със самолетни билети за България. Жалбоподателката е категорична, че не би се завърнала в Н., стархува се, би могла да умре, а и няма при какво да се върне, нямала нищо там.

Към административната преписка е приложена справка на дирекция „Международна дейност” при ДАБ относно актуалната обстановка в Н. към 08.01.2019г., разглеждаща общото положение в страната и ситуацията с християните. В нея е посочено, че бунтовническите действия на терористичните групировки в североизточната част на Н., и по-специално на „Б. Х.“ и „Ислямска държава в З. А.“ продължават. Тези групи извършват многобройни нападения срещу правителствени и граждански цели, които водят до хиляди смъртни случаи и наранявания, множество разрушения, вътрешно

разселване на около 1,8 милиона души и изселване на приблизително 205 000 нигерийски бежанци в съседни държави, главно в К., Ч. и Н.. В справката е описано и положението на християните, като се установяват някои дискриминационни практики и липса на защита от държавата в северните щати.

Като е обсъдил описаните по-горе факти и обстоятелства, административният орган е постановил обжалваното решение, като е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

Решението е съобщено на жалбоподателката на 12.03.2019г.

В хода на съдебното производство адвокат В. представя снета от интернет информация за страната на произход, като в различни статии се съобщава за масово убийство в Н., в села в щата К., през февруари 2019г., на религиозна и етническа основа, за продължаващи нападения на групировката Б. Х., масови бягства на нигерийци заради насилието в С. Н., в съседен Н., като част от случаите не са свързани непременно с групировката, а заради много причини, включително сблъсъци между фермери и пастири от различни етнически групи. Последно представена информация от жалбоподателя в съдебно заседание е за троен атентат в Н., извършен от ислямистката групировка "Б. Х." в Североизточна Н..

По делото е представена по актуална справка (от 21.06.2019г.) за относно положението в Н., "Б. Х.", вътрешно разселване. В справката се посочват общи данни за Н. - етнически, географски и религиозни конфликти, корупция, лошо управление, мнозинството от населението изправено пред крайна бедност. По отношение на групировката Б. Х. - история на групировката и по нова информация - разпалване на насилието през април 2019г. в някои щати, нападение от въоръжени лица на няколко села, сражения с местни милиции и намеса на нигерийските военно въздушни сили. Описват се няколко отделни акта с жертви. Цитирани са годишни доклади за 2018г. на правозащитни организации, публикувани през 2019г., в които е посочено, че въпреки, че териториалния контрол на Б. Х. е силно намален до малки територии в села около езерото Ч./С., в резултат на продължителни военни действия на правителството, фракциите в групата на бунтовниците продължават да извършват нападения срещу военни позиции и цивилни. По отношение на разселването се посочва, че броят расте непрекъснато и се описват конкретни райони в Н. Сигурността в местата за вътрешно-разселени лица (лагери, подобни, частни сгради, правителствени или обществени сгради, наследствени имоти) е обезпечена и най-често - самоорганизирана, както и в част от лагерите осигурена от военни и полиция. .

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 22.03.2019г., преди да е изтекъл срокът по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Кандидатът за закрила е била информирана при започването на производството за правата си, писмено ѝ е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила, включително за организациите, към които може да се обърне за помощ и съдействие. Назначен е преводач на посочен от нея език и тя не е имала възражения по превода. Решението ѝ е връчено с участието на преводач. В съответствие с изискването на

чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС и чл.58, ал.7 от ЗУБ, е поискано и получено становището на ДАНС по молбата, като отговорът е, че агенцията не възразява на лицето да бъде дадена закрила, в случай, че са налице условия за това. Неоснователно е оплакването, че в решението били игнорирани изложените от молителката причини за напускане на страната. Напротив – обсъдени са наведените от нея опасения за живота ѝ е посочено, че нападението на групировката „Б. Х.“, при което са загинали нейни близки родственици и е опожарен домът ѝ има спорадичен характер и не попада в приложното поле на ЗУБ. Самото решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ - председателя на ДАБ, спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ и АПК.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция за понятието „преследване“ по смисъла на закона се определя в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

Като е подходил по посочения начин, административният орган е обосновал изводи, които са правилни в контекста на ЗУБ, предвид бежанската история и ситуацията в страната на произход. Молителката се позовава на опасение за живота и сигурността си с оглед нападението на групировката Б. Х. от 23 септември 2018г., вследствие на което загинал баща ѝ и загубила детето, което носила в 7 месец, опожарен бил домът на семейството. Извън този случай, който обосновал напускането на страната, О. П. Л. не твърди да е била обект на пряко посегателство от психическо или физическо естество. От бежанската история на жалбоподателката не се обосновава извод за преследване поради нейната раса, националност, политическа принадлежност, социална група или други признаци, изброени в разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ. От събраните в хода на административното производство и по делото доказателства не може да се установи преследване по отношение на жалбоподателката на някое от основанията, посочени в Конвенцията за бежанците. Като законосъобразни се определят изводите на административния орган, че по отношение на чужденката не са налице основанията по чл.8 ЗУБ. Правилно е квалифицирането на случая с нападението на групировката и разрушаването на дома им, като спорадичен акт на насилие, който не представлява осъществено преследване спрямо жалбоподателката по смисъла на ЗУБ, доколкото тя няма данни да е била обекта на преследване по смисъла на чл.8, ал.2 -5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Няма и доказателства, че молителката е била лишена от възможност да се възползва от закрилата на държавата, чиято гражданка е, доколкото същата не е потърсила такава закрила, а е напуснала държавата, легално, без проблеми с официалните власти.

Следователно оспореното решение е в съответствие с чл.8, ал.1, във връзка с ал.2-5 от ЗУБ и не е налице основание на жалбоподателката да бъде признат статут на бежанец на лично основание.

По отношение предоставянето на хуманитарен статут решението също е в съответствие със закона, чл.9 от ЗУБ.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Разглеждайки ситуацията в Н. и липсата на твърдения на молителката, че може да бъде застрашена от "смъртно наказание или "екзекуция", органът правилно е заключил, че не се установяват предпоставките на чл.9, ал., т.1 и че не е била принудена да напусне поради реална опасност от изброените в нормата реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу нея не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Не ѝ е упражнявано насилие. За нея съществува реална възможност да се възползва от закрилата на страната, чиято гражданка е, като няма данни да го е сторила и да не е получила закрила (отпътувала е незабавно след случая и не е потърсила закрила от властите, поради което не може да се предположи, че не биха ѝ я осигурили).

Правилно е посочена разпоредбата на чл.9, ал.5 от ЗУБ, тъй като в съответни части от страната на произход, видно от представената пред съда справка относно възможността за разселване и обезпечаването на сигурност в определени зони в Н., към които се придвижва голяма част от населението на Н., от местата с по голямо напрежение. Възможността за вътрешно разселване в страната на произход означава, че за жалбоподателката съществува реална възможност да продължи да живее на определена територия на родината си, без това да създава риск за живота ѝ. Щатът Б. е приел и най-много завърнали се лица, настаняването им в приемни общности, в частни и правителствени или обществени сгради, осигуряването на сигурността на разселените лица от полицията в 30% от териториите, обезпечаването ѝ в останалата част от самите разселени лица, както и, че в 96 % от изследваните места не е регистриран случай на физическо насилие. Предвид на това, макар и да не липсват проблеми, е напълно основателно да се очаква, че за жалбоподателката е възможно да се завърне и да бъде приета в щата Б., и може да се очаква, че ще бъде настанена и обезпечена откъм сигурност както другите разселени лица.

Неопроверган от събраните доказателства остава изводът на ответника в решението му, че за жалбоподателката не са налице положителните предпоставки - реална опасност от тежки посегателства по чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ, както и отрицателните предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 ЗУБ, конкретно по чл.9, ал.4 ЗУБ, тъй като е възможно да се възползва то закрилата на държавата си, а доколкото не е посочил член от семейството му да е получил статут на бежанец или хуманитарен статут, е прието и неотноситимост на основанията по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.8 ЗУБ.

Представената допълнително пред съда справка за ситуацията в Н., и конкретно по отношение на групировката "Б. Х.", е цитиран годишен доклад на правозащитна организация за 2018г., в който се казва, че териториалният контрол на Б. Х. е силно намален до малки територии в села около езерото Ч., в резултат на продължителни военни действия на правителството, като фракциите на групата продължавали да извършват нападения срещу цивилните в региона. Цитираните актове на насилие от различни източници в интернет са спорадични, само една част са свързани с групировката "Б. Х.", а друга част са свързани със сблъсъци между пастири и фермери от различни етнически групи, към които жалбоподателката и преживяното от нея нападение, няма отношение. В представените публикации е видно, че правителството противодейства на чрез военните и полицията на престъпните групи, а избраният за втори мандат президент г-н М. Б. обещал да подобри сигурността в страната.

С оглед на изложената информация относно ситуацията в Н. следва извод, че не е налице въоръжен конфликт на цялата нейна територия. Нивото на безогледно насилие в тази страна, разглеждано като цяло, не достига това ниво, определено като такова по смисъла на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство, като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Няма данни за приложимост на чл. 8, ал.9 или чл.9, ал. 8 ЗУБ - поради предоставен статут на член на семейството, обстоятелствата не сочат основание за предоставяне на хуманитарен статут и по други хуманитарни причини, предвидени по чл.9, ал.7 ЗУБ.

Действително, при изложената от нея бежанска история, която звучи достоверно, кандидатката е преживяла голям стрес и е логично нежеланието ѝ да се завърне в страната си по произход, но обективните обстоятелства от значение за предоставяне на закрила, преценени съгласно разпоредбите на ЗУБ, не водят до извод за основателността на молбата за закрила.

При горния анализ се налага изводът за липса на основания по чл.146 от АПК, обуславящи незаконосъобразност на решението и жалбата следва да се отхвърли.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. П. Л., [дата на раждане] в Н., срещу Решение № 1290/26.02.2019г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: